

Hůř, mnohem hůř...

„Politici by měli reklamu začít dělat jako *dobytek*...“ začal naši předvolební debatu můj o jednu generaci starší přítel v jedné pražské hospodě, kde se dvakrát-třikrát do roka scházíme.

„No počkej, a co to jako podle tebe provádějí?“ opáčil jsem, „zase lžou, pomlouvají, slibují nespílitelné, což to není *dobytcárna* na voličích?“

„Ale tys mi asi neporozuměl,“ pousmál se. „Měl jsem na mysli, že by měli dělat reklamu, *jako když chlemtá dobytek*.“

Moje „aha“ zaznělo dost nepřesvědčivě, protože přítel vzápětí zahájil zevrubnější výklad své dobytčí předvolební teze.

„To máš tak, když u nás v hospodě pili naši dědové, drželi se zásady: *raději chlemtat jak dobytek, než se zpít pod obraz Boží*. Což tedy znamenalo, že se vlastně nikdy doopravdy neopili. Abys porozuměl, když *chlemtáš jako dobytek, tak nikdy nepřebereš*. Vždycky poznáš, kdy máš dost. No řekni sám, už jsi viděl přepitou krávu nebo koně?“

„Ne, to jsem teda neviděl,“ hlesl jsem v náhlém osvětlení mysli.

„Tak, a teď, když mé tezi o dobytčí reklamě rozumíš, by ses mohl pokusit ji vyložit na nějakém příkladu.“

„Tak, jestli jsem to správně pochopil, mohli by třeba na billboardech uvést: *Nebojíme se vás, proto vám lžeme a okrádáme vás*.“

„To zní zajímavě. Co dál?“

„Tak zkusím třeba: *V těchto volbách nejde o to, jestli zvítězí ten, kdo vyvede stát a obce z dluhů, ale o to, jestli zvítězíme MY, protože nám chutná moc*.“

„No, lepšíš se, ale je to pořád příliš negativní. Buď mnohem vstřícnější k voličům, neboj se být kreativní...“

„Jo, tak třeba: *Nemáte moc na výběr, protože jsem stejný podvodník jako všichni ostatní z předvolebních letáků. Lžu vám, závidím úspěšnějším a miluji moc. Na vás mi vlastně nezáleží, ale potřebuji vaše hlasy. Když mě zvolíte a dostanu se konečně ke korytu, tak se možná změním a začnu dělat něco nejenom pro sebe, ale i pro druhé, protože třeba přestanu být křivákem. Sami dobře víte, že každý, koho jste doposud zvolili, se vždycky změnil...“*

„No, to je hodně odvážné, ale příliš dlouhé. A jak to, prosím tě, děláš, že jsi pořád tak zbytečně negativní? Ty nemáš politiky a politiku vůbec rád, co? Vidím to tak, že kdyby šli politici do voleb alespoň *s rozumem dobytka, který ví, kdy má dost*, pak by nejspíš řekli: *Jsme v dluhích až po krk a chceme se pokusit je vyřešit. A buď to uděláme společně, nebo se v tom všichni utopíme...*, nebo: *Než začneme uklízet naši zemi, zameteme si před vlastním prahem...*, či snad: *Neznáme odpovědi na všechny otázky, jak vyvést náš zadlužený stát z problémů, ale chceme ty odpovědi hledat spolu s vámi...*“

„Jo, to zní poctivě a rozumě by tomu asi každý. To opravdu nejde dál, než ke konstatování skutečnosti. Ale to, co doposud předvedli, je značně ubohé. Mimochodem, koho budeš volit ty?“

„Špatná otázka, příteli. Je to horší, než jsem si myslel. Bez mučení se přiznám, že jsem bezradný – po dvaceti letech nechci zase volit jen *menší zlo*, protože je to pořád jenom *zlo*. Odpovím ti otázkou: *Proč dobytek pozná, kdy má dost a politici ne, co myslíš?*“

Nedokázal jsem odpovědět a u toho nakonec zůstalo.

S tou podivnou otázkou se v předvolebním čase trápím až dodnes. Poznal jsem v ní jinotaj – a domnívám se, že pokud na ní nalezneme odpověď my všichni – voliči, pak by volby mohly po létech bídy dopadnout jinak, než doposud...

Anebo bude hůř, mnohem hůř.